

— Научихте ли се, — завика той още отъ прага, и размаха рѣще, — вашиятъ приятелъ е убитъ нощесть отъ неизвестно лице.

И веднага следъ това, като се усмихна:

— Сега всичко ще трѣгне по-добре, нали? Вий нѣма да бждете вече така упоритъ? Тоя приятелъ ви влияеше эле — сега го нѣма. А?

Той чакаше отговоръ. Нетърпеливо размахваше рѣще и сякашъ се очудваше, че мълча. Азъ не проговорихъ. Въ ушитѣ ми пищѣше една дума и тя сразяваше гласа ми: моя приятелъ убитъ. Грабнахъ палтото си и, обезумѣлъ, побѣгнахъ къмъ неговия домъ.

Когато излизахъ, чухъ още веднажъ гласа на непознатия: —

Кжде? Кжде? Та азъ съмъ тукъ. Единъ добъръ приятелъ. Кжде по мъртвитѣ?

Тогава азъ не отдадохъ никакво значение на тия думи. Както и на другитѣ. Както и на всичко. Водѣше ме мисълта: Рабъ убитъ! И това излѣзе вѣрно. Когато стигнахъ въ дома му, трупътъ, окървавенъ и обезобразенъ отъ следитѣ на нѣкаквоострие, сякашъ човѣшки нокти, още бѣше въ леглото. — —

Ето, тѣй почна и се разви до трагичния край за приятеля ми чудното, което ме омотава и убива. Но азъ начевамъ да пиша дневникъ тъкмо защото всичко още не е свършено. За края на това всичко нѣмамъ никаква представа, страхъ изпълва цѣлото ми сжщество. Знамъ ли? Моитѣ необикновени настроения не носятъ добро. Загадъчната